Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
NIILA JÄÄSKINENA,
predstavljeni 6. septembra 2012 [1]

Zadeva C-332/11

ProRail NV
proti
Xpedys NV,
FAG Kugelfischer GmbH,
DB Schenker Rail Nederland NV,
Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen NV

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hof van Cassatie (Belgija))

„Sodelovanje med sodišči v civilnih in gospodarskih zadevah — Pridobitev dokazov — Uredba (ES) št. 1206/2001 — Člen 1 — Stvarno področje uporabe — Člen 17 — Neposredna pridobitev dokaza s strani sodišča, ki je zaprosilo — Določitev izvedenca s strani sodišča države članice in naložitev nalog, ki jih je treba deloma opraviti v drugi državi članici — Obvezna ali neobvezna uporaba mehanizma pomoči med sodišči iz člena 17 navedene uredbe“

I – Uvod

1. Na podlagi predloga za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je predložilo Hof van Cassatie (kasacijsko sodišče, Belgija), je treba razložiti člena 1 in 17 Uredbe Sveta (ES) št. 1206/2001 z dne 28. maja 2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah. [2]

2. Gre za vprašanje, ali mora sodišče države članice, [3] ki naloži izvedensko preiskavo, ki bi se morala izvesti deloma na njenem ozemlju, deloma pa v drugi državi članici, pri neposrednem izvajanju zadnjenavedenih nalog nacionalnega izvedenca obvezno uporabiti mehanizem sodelovanja med sodišči iz člena 17 Uredbe št. 1206/2001.

3. To vprašanje je bilo postavljeno v sporu med družbami belgijskega, nemškega in nizozemskega prava, ki ga obravnava belgijsko sodišče, zaradi nesreče vlaka pri Amsterdamu na poti iz Belgije na Nizozemsko. Slednje je pri odločanju o izdaji začasne odredbe na podlagi nacionalnih postopkovnih pravil določilo belgijskega izvedenca in mu naložilo, naj ne preiskuje le v Belgiji, ampak tudi na Nizozemskem, čemur je nasprotovala ena od zadevnih nizozemskih družb.

4. Sodišče se mora torej opredeliti do stvarnega področja uporabe Uredbe št. 1206/2001 in obveznosti njene uporabe, zlasti kadar želi sodišče dokaz v drugi državi članici pridobiti neposredno, in ne prek ustreznega sodišča te države.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL L 174, str. 1.

3 — V teh sklepnih predlogih se izraz „država članica“ nanaša na države članice Evropske unije, razen Kraljevine Danske, v skladu s členom 1(3) Uredbe št. 1206/2001.

5. V vprašanju za predhodno odločanje pa se omenja tudi načelo priznavanja sodnih odločb, izdanih v drugih državah članicah, iz člena 33(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah,[4] v okviru katerega bi lahko Sodišče razložilo člena 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001.

II – Pravni okvir

A – *Uredba št. 1206/2001*

6. V preambuli Uredbe št. 1206/2001 je navedeno:

„(2) Za zagotovitev neoporečnega delovanja notranjega trga je treba izboljšati, predvsem poenostaviti in pospešiti sodelovanje med sodišči na področju pridobivanja dokazov.

[…]

(7) Ker je za odločitev v civilni ali gospodarski zadevi, ki se obravnava na sodišču v državi članici, pogosto nujno potrebno dokaze pridobiti v drugi državi članici […]. Zaradi tega je treba še naprej izboljševati medsebojno sodelovanje med sodišči držav članic na področju pridobivanja dokazov.

(8) Za učinkovitost sodnih postopkov v civilnih ali gospodarskih zadevah je potrebno, da se zaprosilo za izvršitev pridobivanja dokazov posreduje in izvrši neposredno in na najhitrejši možni način med sodišči držav članic.

[…]

(15) Za lažje pridobivanje dokazov mora biti sodišču v državi članici v skladu z njenim pravom omogočeno, da jih pridobi neposredno v drugi državi članici, če to omenjena država članica sprejme, in pod pogoji, ki jih določi osrednji organ ali pristojni urad zaprošene države članice.

[…]

(17) Ta uredba bi morala prevladati nad določbami, ki se nanašajo na področje uporabe in ki jih vsebujejo mednarodne konvencije, ki so jih sklenile države članice. Države članice svobodno sklepajo sporazume ali dogovore v smislu nadaljnjega olajševanja sodelovanja pri pridobivanju dokazov.“

7. Člen 1(1) in (2) Uredbe št. 1206/2001 z naslovom Področje uporabe določa:

„1. Ta uredba se uporablja v civilnih ali gospodarskih zadevah, kadar sodišče države članice, v skladu s pravom te države, zaprosi:

a) da pristojno sodišče druge države članice pridobi dokaze;

b) [za] neposredno pridobivanje dokazov v drugi državi članici.

2. Zaprosilo ne sme biti podano z namenom pridobitve dokaza, ki ni namenjen uporabi v začetem ali predvidenem sodnem postopku.“

4 — UL 2001, L 12, str. 42.

8. Členi od 10 do 16 iz oddelka 3 iste uredbe določajo podrobna pravila za pridobivanje dokazov na zaprošenem sodišču druge države članice (tako imenovani posredni postopek sodelovanja).

9. Člen 10(2) Uredbe št. 1206/2001 določa, da „[z]aprošeno sodišče zaprosilo izvrši v skladu s pravom svoje države članice“.

10. Člen 17 Uredbe, ki ureja neposredno pridobivanje dokazov sodišča, ki je zaprosilo (tako imenovani neposredni postopek sodelovanja), določa:

„1. Kadar sodišče zaprosi, da se dokazovanje izvede neposredno v drugi državi članici, predloži zahtevo osrednjemu organu ali pristojnemu uradu […] v tej državi […].

2. Neposredno pridobivanje dokazov se lahko opravi le, če je lahko izvršeno prostovoljno brez prisilnih ukrepov.

Kadar neposredno pridobivanje dokazov pomeni, da bo oseba zaslišana, sodišče, ki je zaprosilo, obvesti to osebo, da bo izvršitev izvedena prostovoljno.

3. Pridobivanje dokazov mora izvršiti član sodnega osebja ali katera koli druga oseba, na primer izvedenec določen po pravu države članice sodišča, ki je zaprosilo.

[…]

5. Osrednji organ ali pristojni urad lahko odkloni neposredno pridobivanje dokazov, le če:

a) zaprosilo ne sodi v področje uporabe te uredbe, kot je opredeljeno v členu 1;

b) zaprosilo ne vsebuje vseh potrebnih podatkov v skladu s členom 4;

c) je zaprošeno neposredno pridobivanje dokazov v nasprotju s temeljnimi načeli pravnega reda države članice osrednjega organa ali pristojnega urada.

6. Sodišče, ki je zaprosilo, jo izvrši v skladu s pravom države članice, ki ji pripada, ne glede na pogoje, določene v odstavku 4.“

B – *Uredba št. 44/2001*

11. Člen 31 Uredbe št. 44/2001 določa, da „se pri sodiščih države članice lahko vloži zahteva za začasne ukrepe ali ukrepe zavarovanja, ki jih predvideva pravo te države članice, tudi v primeru, ko so po tej uredbi za odločanje o glavni stvari pristojna sodišča druge države članice“.

12. Člen 32 navedene uredbe z začetka poglavja III z naslovom Priznanje in izvršitev določa, da „[z]a namene te uredbe pomeni sodna odločba vsako odločbo, ki jo izda sodišče države članice, ne glede na njeno poimenovanje, vključno s sklepom, odredbo, odločbo ali sklepom o izvršbi, kakor tudi odločitev o stroških, ki jo izda sodni uradnik“.

13. Člen 33(1) Uredbe št. 44/2001 določa, da se „sodna odločba, izdana v državi članici, v drugih državah članicah prizna, ne da bi bilo potrebno za priznanje začeti kakršen koli poseben postopek“.

III – Spor v glavni stvari, vprašanje za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

14. Pri Amsterdamu je 22. novembra 2008 iztiril tovorni vlak na poti iz Belgije v Beverwijk (Nizozemska).

15. Po tej nesreči so bili tako pred belgijskimi kot nizozemskimi sodišči uvedeni sodni postopki.

16. Spor v glavni stvari pred belgijskimi sodišči v postopku za izdajo začasne odredbe poteka med družbo ProRail NV (v nadaljevanju: družba ProRail) ter štirimi drugimi družbami, povezanimi z navedeno nesrečo, in sicer Xpedys NV (v nadaljevanju: družba Xpedys), FAG Kugelfischer GmbH (v nadaljevanju: družba FAG), DB Schenker Rail Nederland NV (v nadaljevanju: družba DB Schenker) in Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen NV (državna družba belgijskih železnic, v nadaljevanju: družba SNCB).

17. Družba ProRail s sedežem v Utrechtu (Nizozemska) upravlja najpomembnejše železniške proge na Nizozemskem in kot taka z železniškimi podjetji, med njimi z družbo DB Schenker, sklepa sporazume o dostopu.

18. Družba DB Schenker, prav tako s sedežem v Utrechtu, je zasebno prevozno podjetje, katerega železniški vozni park sestavljajo vagoni, ki jih je prvotno najela od družbe SNCB, delniške družbe javnega prava s sedežem v Bruslju (Belgija).

19. Družbi DB Schenker in SNCB sta navedli, da je družba Xpedys v občini v Bruslju, in sicer v Anderlechtu (Belgija), 1. maja 2008 prevzela vlogo najemodajalca vagonov v lasti družbe DB Schenker.

20. Družba FAG s sedežem v Schweinfurtu (Nemčija) je proizvajalka vagonskih delov.

21. Prevoznik – družba DB Schenker – je 11. februarja 2009 družbama Xpedys in SNCB kot najemodajalkama dela vagonov, vpletenih v navedeno nesrečo, vročil vabilo na narok v postopku za izdajo začasne odredbe pri predsedniku rechtbank van koophandel te Brussel (sodišče za gospodarske zadeve v Bruslju), namenjen določitvi izvedenca. Družbi ProRail in FAG sta v postopku intervenirali. V slednjem je družba ProRail navedenemu sodišču predlagala, naj zahtevek za določitev izvedenca razglasi za neutemeljen, če pa bi bil izvedenec določen, pa naj se njegove naloge omejijo na ugotovitev škode na vagonih, naj se ne odredi preiskava celotnega nizozemskega železniškega omrežja in naj se odredi, naj svojo nalogo opravi v skladu z določbami Uredbe št. 1206/2001.

22. Družba ProRail je 26. marca 2009 proti družbama DB Schenker in Xpedys pri nizozemskem sodišču, in sicer v Rechtbank Utrecht, sprožila postopek o glavni stvari s predlogom, naj se ugotovi odgovornost navedenega prevoznika in najemodajalca vagonov, udeleženih v nesreči, za škodo na njenem železniškem omrežju, in naj ji zato povrneta nastalo škodo.

23. Predsednik rechtbank van koophandel te Brussel je s sklepom z dne 5. maja 2009 predlog družbe DB Schenker razglasil za utemeljen in določil izvedenca ter obseg njegovih nalog, ki jih je moral večinoma opraviti na Nizozemskem. Pri tem se je moral izvedenec po pozivu strankam, naj mu pri njegovih nalogah pomagajo, odpraviti na kraj nesreče na Nizozemskem in na vsak kraj, na katerem bi lahko prišel do pomembnih ugotovitev. Poleg tega mu je bilo na eni strani naloženo, naj ugotovi proizvajalca in stanje določenih tehničnih elementov vagonov. Naloženo mu je bilo tudi, da poda mnenje o poškodbah vagonov in obsegu škode. Nazadnje, izvedenec je moral preiskati železniško omrežje in železniško infrastrukturo, ki jo upravlja družba ProRail, in se izreči o tem, ali in v kolikšnem obsegu je tudi navedena infrastruktura lahko prispevala k povzročitvi nesreče.

24. Družba ProRail je zoper navedeni sklep pri hof van beroep te Brussel (pritožbeno sodišče v Bruslju) vložila pritožbo, s katero je primarno predlagala, naj se zahtevek za določitev izvedenca razglasi za neutemeljen, podredno pa, naj se naloge belgijskega izvedenca omejijo na ugotovitev škode, če se lahko opravijo v Belgiji, in vsaj, da se odredi, naj izvedenec svoje dejavnosti na Nizozemskem opravi po postopku iz Uredbe št. 1206/2001.

25. Hof van beroep te Brussel je to pritožbo 20. januarja 2010 zavrnilo, ker Uredbe št. 1206/2001 ni bilo mogoče uporabiti, saj, prvič, ni šlo za nobenega od primerov iz njenega člena 1 in, drugič, ker je bila trditev družbe ProRail, da je bil izvedenec lahko pooblaščen za preiskavo na Nizozemskem samo na podlagi navedene uredbe, neutemeljena.

26. Družba ProRail je zoper navedeno odločbo hof van beroep te Brussel pri predložitvenem sodišču vložila kasacijsko pritožbo in se sklicevala na kršitev določb prava Unije, zlasti členov 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001 ter člena 31 Uredbe št. 44/2001.

27. Predložitveno sodišče ugotavlja, da iz členov 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001 izhaja, da je treba – kadar sodišče države članice želi, da se pridobivanje dokazov, kot je preiskava izvedenca, izvede neposredno v drugi državi članici – pri slednji državi predhodno zaprositi za dovoljenje. Navaja, da kasacijski razlogi družbe ProRail temeljijo tudi na sklepanju *a contrario* na podlagi člena 31 Uredbe št. 44/2001, po katerem naj tako pridobivanje dokazov ne bi imelo zunajozemeljskega učinka brez dovoljenja iz države, v kateri ga je treba izvesti. Nazadnje, predložitveno sodišče se sprašuje o upoštevnosti člena 33(1) Uredbe št. 44/2001, po katerem se sodna odločba, izdana v državi članici, v drugih državah članicah prizna, ne da bi bilo treba začeti kakršen koli poseben postopek, v obravnavani zadevi.

28. V teh okoliščinah je hof van Cassatie z odločbo z dne 30. junija 2011 prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člena 1 in 17 Uredbe Sveta (ES) št. 1206/2001 z dne 28. maja 2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah ob upoštevanju med drugim evropske ureditve o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah ter načela, izraženega v členu 33(1) Uredbe [št. 44/2001], da se odločbe, sprejete v državi članici, priznajo v drugi državi članici, ne da bi bil za to potreben poseben postopek, razlagati tako, da mora sodišče, ki naloži izvedensko preiskavo, pri kateri naj bi se naloge izvajale deloma v državi članici, v kateri je sodišče, deloma pa tudi v drugi državi članici, pred neposrednim izvajanjem zadnjenavedenih nalog uporabljati samo in izključno metodo iz člena 17 Uredbe, ali tako, da se lahko sodnemu izvedencu, ki ga imenuje ta država, preiskava, ki jo je treba izvajati deloma v drugi državi članici Evropske unije, naloži tudi na podlagi določb, ki ne izhajajo iz Uredbe [št. 1206/2001]?“

29. Pisna stališča so Sodišču skupaj predložile družbe ProRail, Xpedys, DB Schenker in SNCB (v nadaljevanju: družba Xpedys in drugi), belgijska, češka, nemška in portugalska vlada, Švicarska konfederacija ter Evropska komisija. Obravnave ni bilo.

IV – Analiza

A – *Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe*

30. Družba Xpedys in drugi izpodbijajo dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe s trditvijo, da je povsem hipotetičen in ni upošteven za rešitev spora v glavni stvari, ker naj Uredbe št. 1206/2001 v obravnavani zadevi ne bi bilo mogoče uporabiti.

31. Družba Xpedys in drugi v podporo izpodbijanju uveljavljajo štiri razloge. Prvi izhaja iz dejstva, da je pobudo za čezmejno izvedenstvo v tej zadevi dala ena od strank v sporu, in ne sodišče, medtem ko naj bi člena 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001 določala, da ima to pobudo „sodišče“ države članice, ki je zaprosila. Drugi se nanaša na to, da je bila pri sodišču, ki odloča v postopku za izdajo začasne odredbe, predlagana samo določitev izvedenca, navedena dva člena ter uvodna izjava 7 navedene uredbe pa naj bi zahtevala, da mora biti pridobivanje dokazov potrebno za to, da lahko sodišče odloči o glavni stvari. Tretji se opira na tezo, da se ta uredba ne bi smela uporabiti, kadar – kot v obravnavani zadevi – ne gre za izvajanje javne oblasti na ozemlju druge države članice, zato dovoljenje slednje za izvedbo nalog izvedenca ni potrebno. Četrti temelji na ugotovitvi, da bi uporaba Uredbe št. 1206/2001 v sporu v glavni stvari podaljšala postopek, kar bi bilo v diametralnem nasprotju s cilji iz druge uvodne izjave navedene uredbe, to je poenostaviti in pospešiti pridobivanje dokazov.

32. Menim, da se zadnja dva očitka nanašata na premisleke zunaj problematike morebitne nedopustnosti predloga za sprejetje predhodne odločbe in se bolj nanašata na vsebino obravnavane zadeve.

33. Kar zadeva prva dva očitka družbe Xpedys in drugih, naj opozorim na to, da v skladu z ustaljeno sodno prakso [5] v okviru postopka za predhodno odločanje le nacionalno sodišče ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po izdaji predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in tudi ustreznost vprašanja, ki ga predloži Sodišču. Če se to nanaša na razlago prava Unije, se mora Sodišče načeloma o tem izreči, razen če je očitno, da zaprošena razlaga prava Unije ni v nobeni zvezi z resničnostjo ali s predmetom spora o glavni stvari, ali če je predloženi problem povsem hipotetičen.

34. Menim pa, da v obravnavani zadevi ni tako. V predlogu za sprejetje predhodne odločbe je namreč zadostno pojasnjeno, kako koristna bi bila lahko razlaga členov 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001 za odločitev o sporu v glavni stvari, ker bi Sodišče v sodbi, ki jo mora izdati, predložitvenemu sodišču odgovorilo na vprašanje, ali bi bilo treba del izvedenstva na Nizozemskem, namenjenega ugotavljanju vzroka zadevne železniške nesreče iz postopka v glavni stvari in iz tega izhajajočega obsega škode, opraviti na podlagi belgijskih postopkovnih pravil ali Uredbe št. 1206/2001.

35. Dodajam, da se mi zdi, da člena 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001 nikakor ne zahtevata, da sodišče države članice, ki je zaprosila, ki odredi neposredno pridobivanje dokazov v drugi državi članici, to odločitev sprejme po uradni dolžnosti. Ne izključujeta tega, da tak ukrep pri tem sodišču prvotno predlagajo stranke v sporu, kar je tudi običajna praksa, saj ima ena od njih interes, da se ugotovi obstoj dejanskega stanja, ki ga druga izpodbija, zaradi dokazovanja utemeljenosti svojih trditev.

36. Sicer pa menim, da ni pomembno, da o pridobitvi dokazov ni bilo odločeno med postopkom o glavni stvari, ampak med postopkom za izdajo začasne odredbe, katerega edini cilj je določitev izvedenca. Člen 1(2) Uredbe št. 1206/2001 zahteva samo to, da mora biti dokaz, za pridobitev katerega se zaproša, „namenjen uporabi v začetem ali predvidenem sodnem postopku“. Kot je v svojem praktičnem vodniku utemeljeno navedla Komisija, to vključuje pridobivanje dokazov pred samim

5 — Glej zlasti sodbi z dne 16. junija 2011 v zadevi Gebr. Weber (C-65/09 in C-87/09, ZOdl., str. I-5257, točka 35 in nasl.) in z dne 21. junija 2012 v zadevi Susisalo in drugi (C-84/11, točki 16 in 17).

začetkom postopka o glavni stvari, v katerem se bodo dokazi uporabili, zlasti če je treba pridobiti dokaze, ki kasneje morda ne bi bili več na voljo.[6] Ker se Uredba št. 1206/2001 uporablja za čezmejno dokazovanje *in futurum*, kot je to iz postopka v glavni stvari,[7] predlog za sprejetje predhodne odločbe na tej podlagi torej ni nedopusten.

B – *Vsebinska presoja*

1. Neupoštevnost določb Uredbe št. 44/2001

37. Predložitveno sodišče glede na besedilo vprašanja za predhodno odločanje zaproša za razlago členov 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001. Sklicuje pa se tudi na določbe Uredbe št. 44/2001, še posebno na načelo o vzajemnem in samodejnem priznavanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah iz različnih držav članic, določeno v členu 33(1) slednje uredbe.[8] Sodišče tako sprašuje, ali bi bilo treba prva dva člena razlagati „med drugim“ ob upoštevanju določb Uredbe št. 44/2001 in navedenega načela.

38. Iz predložitvene odločbe izhaja, da je notranjo povezavo med Uredbo št. 1206/2001 in Uredbo št. 44/2001 najprej ugotavljala družba ProRail, v pritožbi katere se po navedbah Hof van Cassatie ne uveljavlja samo kršitev členov 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001, ampak tudi člena 31 Uredbe št. 44/2001, ki določa, da se pri sodiščih države članice lahko vloži zahteva za začasne ukrepe ali ukrepe zavarovanja tudi v primeru, ko je za odločanje o glavni stvari pristojno sodišče druge države članice. Zdi se, da je družba ProRail na podlagi slednjega člena želela sklepati, da so za odreditev izvedenstva pristojna samo sodišča kraja, kjer bi ga bilo treba izvesti, in da tak ukrep *a contratio* ne more zunajozemeljsko učinkovati brez dovoljenja iz države članice, v kateri je treba tako pridobiti dokaze.

39. Švicarska konfederacija, ki je zaradi podobnosti določb Uredbe št. 44/2001 in Luganske konvencije[9] zainteresirana za to, kako bo Sodišče razložilo navedeno uredbo, se je opredelila samo do tega. Trdi, da ukrep, s katerim sodišče izvedencu odredi preiskavo na ozemlju druge države članice, ni niti začasni ukrep ali ukrep zavarovanja v smislu člena 31 Uredbe št. 44/2001, ker tak ukrep ne more učinkovati zunajozemeljsko, niti sodna odločba, ki bi jo bilo mogoče priznati ali izvršiti v smislu člena 32 iste uredbe.[10]

40. Ker pa predložitveno sodišče v vprašanju za predhodno odločanje izrecno ni navedlo niti enega niti drugega od navedenih členov, menim, da se Sodišču v skladu z ustaljeno sodno prakso[11] do teh premislekov ni treba opredeliti.

6 — Točka 10 Praktičnega vodnika za uporabo uredbe o pridobivanju dokazov, ki so ga pripravile službe Komisije po posvetovanju z Evropsko pravosodno mrežo v civilnih in gospodarskih zadevah (v nadaljevanju: Praktični vodnik, ki je na voljo na spletu na tem naslovu: http://ec.europa.eu/civiljustice/evidence/evidence_ec_guide_sl.pdf).

7 — Sodišče je že obravnavalo predloge za sprejetje predhodnih odločb v zvezi s tovrstnimi ukrepi. Glede člena 24 Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisane v Bruslju 27. septembra 1968 (v nadaljevanju: Bruseljska konvencija), glej sodbo z dne 28. aprila 2005 v zadevi St. Paul Dairy (C-104/03, ZOdl., str. I-3481, točka 13) in sklepne predloge generalnega pravobranilca Ruiz-Jarabo Colomerja v navedeni zadevi (zlasti točko 32 v zvezi z mogočimi cilji teh ukrepov v skladu z zakonodajami držav članic). Glede Uredbe št. 1206/2001 glej sklepne predloge generalne pravobranilke Kokottove v zadevi Tedesco, v kateri je bil izdan sklep o izbrisu z dne 27. septembra 2007 (C-175/06, ZOdl., str. I-7929, zlasti točka 76 in nasl.).

8 — V uvodni izjavi 16 Uredbe št. 44/2001 je navedeno, da „[m]edsebojno zaupanje v ustreznost sodnega varstva znotraj Skupnosti opravičuje samodejno priznavanje sodnih odločb, izdanih v državi članici, ne da bi bil za to potreben kakršen koli postopek, razen v primerih njihovega izpodbijanja“.

9 — Konvencija o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana v Luganu 16. septembra 1988 (UL L 319, str. 9), kakor je bila spremenjena s konvencijo, podpisano 30. oktobra 2007 (glej Sklep Sveta 2007/712/ES z dne 15. oktobra 2007 o podpisu navedene konvencije v imenu Skupnosti (UL L 339, str. 1)), ki je začela veljati 1. maja 2011 in ki zavezuje Evropsko skupnost, Kraljevino Dansko, Republiko Islandijo, Kraljevino Norveško in Švicarsko konfederacijo.

10 — V zvezi s tem se po analogiji opira na poročilo profesorja P. Schlosserja o Konvenciji o pristopu Kraljevine Danske, Irske, Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska z dne 9. oktobra 1978 k navedeni Bruseljski konvenciji ter protokolu o njeni razlagi s strani Sodišča (UL 1979, C 59, str. 71, glej zlasti točko 187), ker je člen 25 navedene konvencije enakovreden navedenemu členu 32.

11 — Glej zlasti sodbi z dne 17. julija 1997 v zadevi Affish (C-183/95, Recueil, str. I-4165, točka 24) in z dne 14. decembra 2000 v zadevi AMID (C-141/99, Recueil, str. I-11619, točka 18).

41. Kar zadeva člen 33(1) Uredbe št. 44/2001 – edino določbo slednje, navedeno v vprašanju za predhodno odločanje – tako kot stranke v postopku v glavni stvari ter vlade držav članic, ki so Sodišču predložile stališča, menim, da ta člen ne vsebuje ustreznih elementov za razlago členov 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001 v obravnavani zadevi.

42. Problematika v obravnavani zadevi se namreč nanaša izključno na področje in način uporabe Uredbe št. 1206/2001, in ne Uredbe št. 44/2001. Ker je prva v razmerju do druge *lex posterior*,[12] kar zadeva sodelovanje med sodišči pri pridobivanju dokazov pa tudi *lex specialis*, menim da razlaga Uredbe št. 1206/2001 glede na Uredbo št. 44/2001 ni upoštevna.[13]

2. Razlaga členov 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001

43. Naj že takoj na začetku ugotovim, da ni mogoče zanikati, da pridobivanje dokazov, kot je sodno izvedenstvo, spada na stvarno področje uporabe Uredbe št. 1206/2001, čeprav pojem dokaza, katerega pridobitev se lahko zahteva na podlagi navedene uredbe,[14] v njej ni opredeljen.[15] To jasno izhaja iz člena 17(3) navedene uredbe, po katerem lahko sodišče, ki je zaprosilo, pridobi dokaze neposredno v drugi državi članici, pri tem pa ga lahko zastopa katera koli oseba, „na primer izvedenec“,[16] določena po pravu države članice tega sodišča.

44. V obravnavani zadevi se postavlja vprašanje, ali iz člena 1 v povezavi s členom 17 Uredbe št. 1206/2001 izhaja, da mora sodišče države članice, kadar želi pridobivanje dokazov, kot je preiskava izvedenca, opraviti neposredno na ozemlju druge države članice, v skladu z navedenim členom 17 nujno zaprositi za predhodno dovoljenje pri slednji državi ali pa se lahko odloči za tako izvedenstvo na podlagi nacionalnih postopkovnih pravil sodišča.[17]

45. Stališča tistih, ki so se do tega opredelili, so različna. Medtem ko družba ProRail in vlade držav članic, ki so intervenirale v postopku pred Sodiščem, trdijo da bi bilo treba pri tem uporabiti samo člen 17 Uredbe št. 1206/2001, pa družba Xpedys in drugi ter Komisija navajajo, da bi moralo biti mogoče v nekaterih primerih dokaze na tak način neposredno pridobiti tudi drugače.

46. Poudarjam, da obstaja podobnost, ne pa tudi enakost med obravnavano problematiko in tisto, ki je bila Sodišču predložena v še nerešeni zadevi Lippens in drugi,[18] v kateri sem tudi predstavil sklepne predloge. Čeprav se navedena zadeva prav tako nanaša na razlago določb Uredbe št. 1206/2001, zlasti na to, ali sta oba mehanizma sodelovanja, ki ju določa – neposredni in posredni – obvezujoča ali ne, pa je problematika nekoliko drugačna. V navedeni zadevi Lippens in drugi se je spor v glavni stvari namreč nanašal na zaslišanje prič s stalnim prebivališčem v eni državi članici, ki ga je odredilo sodišče

12 — Generalni pravobranilec Ruiz-Jarabo Colomer je v točki 61 svojih sklepnih predlogov v zgoraj navedeni zadevi St. Paul Dairy navedel, da „[g]lede morebitne preostale uporabe Uredbe št. 44/2001 nova uredba [št. 1206/2001] prevlada […] nad to v skladu z načelom časovne veljavnosti pravnih pravil (*lex posterior derogat priori*)“.

13 — Glej po analogiji študijo, pripravljeno na zaprosilo Evropskega parlamenta, z naslovom Interprétation de l'exception d'ordre public telle que prévue par les instruments du droit international privé et du droit procédural de l'Union européenne, Bruselj, 2011 (razlaga ugovora javnega reda v pravnih instrumentih mednarodnega zasebnega prava in postopkovnega prava Evropske unije), po kateri „obstaja očiten trend k navzkrižnemu sklicevanju med različnimi instrumenti v zvezi z razlago določb o javnem redu. […] Vendar mora vsak prenos temeljiti na podlagi podobnih dejanskih in pravnih okoliščin,“ v zvezi z uredbama št. 44/2001 in št. 1206/2001 pa ni tako (na voljo na spletnem naslovu: http://www.europarl.europa.eu/studies, dokument 453.189, str. 14 in 137).

14 — Komisija je v zgoraj navedenem vodniku navedla, da ta pojem „zajema na primer zaslišanje prič o dejstvih, zaslišanje strank, zaslišanje izvedencev, predložitev listin, preverjanje, ugotavljanje dejstev […]“ (točka 8, in glede izvedenstva točke 17, 37 in 55).

15 — V skladu s poročilom Komisije Svetu, Evropskemu parlamentu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru o uporabi Uredbe št. 1206/2001 (COM(2007) 769 final, točka 2.9), ta odsotnost opredelitve povzroča težave v praksi, zlasti kar zadeva izvedenske ukrepe.

16 — Glede postopka posredne pridobitve dokazov glej tudi člen 12(2) Uredbe št. 1206/2001.

17 — Opozarjam na to, da je v sporu v glavni stvari izvedenski ukrep, ki ga je treba v glavnem izvršiti na nizozemskem ozemlju, odredilo belgijsko sodišče na podlagi člena 962 code judiciaire belge (belgijski zakonik o sodiščih), ki določa, da „sodišče lahko zaradi rešitve spora, ki ga obravnava, ali v primeru objektivne in dejanske grožnje s sporom izvedencem naloži pripravo tehničnih ugotovitev ali mnenja“.

18 — Sodba z dne 6. septembra 2012 (C-170/11).

druge države članice in jih pozvalo predse. Nasprotno pa lahko izvedenstvo, ki ga je – kot v obravnavani zadevi – treba izvesti v drugi državi članici, zahteva tudi vstop na to ozemlje. Vendar menim, da bi moralo biti sklepanje v zvezi s sistematično uporabo Uredbe št. 1206/2001 enako, ne glede na vrsto zadevnega pridobivanja dokazov.

47. Na tem področju je temeljno načelo teritorialne suverenosti držav članic, kot sem že navedel v sklepnih predlogih v zgoraj navedeni zadevi Lippens in drugi.[19] Javna oblast se tradicionalno izvaja teritorialno. Načeloma je ni mogoče izvajati zunaj države članice, ki ji pripada sodišče ali drugi nacionalni organ, razen s soglasjem lokalnega „suverena“, to je s soglasjem organov druge države članice, na ozemlju katere bi bilo treba to oblast izvajati.

48. Namen Uredbe št. 1206/2001 je boj proti tej ločenosti pristojnosti v Uniji, z olajšanjem gibanja oseb, ki so udeležene pri pridobivanju dokazov, in s tem prenosa dokazov iz ene države članice v drugo na podlagi medsebojnega zaupanja. Izkazalo se je zlasti, da bi bila lahko za izvedbo izvedenstva v drugi državi članici zunaj tega okvira ovira to, da je v skladu z nekaterimi nacionalnimi zakonodajami dejavno sodelovanje omejeno na enega člana ali enega predstavnika sodišča, ki je zaprosilo.[20]

49. Glede na oba glavna cilja navedene uredbe, in sicer – prvič – poenostavitev sodelovanja med državami članicami in – drugič – pospešitev pridobivanja dokazov,[21] menim, da kadar za pridobitev dokaza v konkretni zadevi ni nujno uporabiti sodne oblasti v drugi državi članici, sodišču, ki je odredilo pridobitev dokaza, ni treba nujno uporabiti enega od obeh mehanizmov poenostavljenega sodelovanja med sodišči, določenih v navedeni uredbi.[22]

50. Trenutno besedilo obeh členov Uredbe št. 1206/2001, za razlago katerih zaproša predložitveno sodišče, po mojem mnenju ne omogoča nasprotovanja temu stališču. V členu 1(1)(b) navedene uredbe je določeno, da se upoštevne določbe navedene uredbe, in sicer člen 17 te uredbe,[23] uporabljajo samo „ *kadar* sodišče države članice […] *zaprosi* […] [za] neposredno pridobivanje dokazov v drugi državi članici“.[24] Ta člen določa, da je treba, preden sodišče, ki je zaprosilo, neposredno izvede tak ukrep, v tem okviru predložiti zahtevo osrednjemu organu ali pristojnemu organu v državi članici, kjer bi bilo treba pridobiti dokaze.[25] Nasprotno pa, če sodišče ne namerava uporabiti tega načina sodelovanja med sodišči, ker meni, da pomoč lokalnih oblasti ni nujna za pridobitev dokazov, ki jo je odredilo, mu ni treba spoštovati formalnosti iz člena 17 Uredbe št. 1206/2001.

51. Iz pripravljalnih dokumentov Uredbe št. 1206/2001 izhaja, da je bila prvotno v besedilu, ki ga je pripravila Zvezna republika Nemčija,[26] predvidena posebna obravnava izvedenskih ukrepov, ki jih je treba izvesti neposredno v drugi državi članici. V členu 1(3) navedenega predloga je bilo namreč določeno, da se izvedenstvo lahko izvede na ozemlju druge države članice brez dovoljenja ali celo

19 — Glej točko 54 in vire, navedene v opombi 40 navedenih sklepnih predlogov.

20 — Tako se v skladu s sporočilom Sveta z dne 28. julija 2000, v katerem je povzetek odgovorov delegacij držav članic na vprašalnik o morebitnem instrumentu EU za izboljšanje sodelovanja med sodišči držav članic na področju pridobivanja dokazov v civilnih in gospodarskih zadevah (10651/00 JUSTCIV 85, str. 10, točka 9), v Italiji, Luksemburgu in na Švedskem tako dejavno sodelovanje zavrne.

21 — Kot se na to opozarja v zgoraj navedenem poročilu Komisije (COM(2007) 769 final). Glej tudi uvodno izjavo 2 Uredbe št. 1206/2001.

22 — Za opis teh dveh metod sodelovanja med sodišči glej zlasti točko 32 mojih sklepnih predlogov v zgoraj navedeni zadevi Lippens in drugi.

23 — Navedene določbe so napovedane v uvodni izjavi 15 Uredbe št. 1206/2001.

24 — Moj poudarek.

25 — Glede pooblastil navedenega osrednjega organa in pristojnega organa glej člen 3(1) in (3) Uredbe št. 1206/2001.

26 — Pobuda Zvezne republike Nemčije v zvezi s sprejetjem uredbe Sveta o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2000, C 314, str. 1).

predhodnega obvestila o tem s strani sodišča, ki je odredilo tako pridobivanje dokazov.[27] Ta določba je bila kljub poročilu o strinjanju Evropskega parlamenta[28] ter prav tako pozitivnega mnenja Ekonomsko-socialnega odbora[29] in kasnejšega mnenja Parlamenta[30] črtana iz končne različice, ki jo je Svet sprejel 28. maja 2001.[31]

52. V nasprotju s tem, kar trdijo nekateri, ki so predložili stališča, navedeni elementi iz zgodovine nastanka Uredbe št. 1206/2001 ne izpodbijajo analize, ki jo predlagam Sodišču. Tudi če zakonodajalec Unije na koncu ni sprejel prvotnega pristopa, nekaterih izvedenskih ukrepov, ki jih je treba izvesti v drugi državi članici, kljub temu ni nemogoče izključiti s področja uporabe Uredbe št. 1206/2001, in sicer tistih, pri katerih so bili izvedenci določeni za izvedbo nalog, ki ne zahtevajo zaprosila za soglasje lokalnih sodnih organov za to, da se lahko v celoti izvršijo.

53. Moje analize ne izpodbija niti predhodna sodna praksa Sodišča. Ugotavljam, da se družba ProRail sklicuje na sodbo St. Paul Dairy[32] in meni, da v skladu s to sodbo obstaja obveznost uporabe Uredbe št. 1206/2001 „za pridobitev dokaza (v obravnavani zadevi z zaslišanjem priče in obiskom krajev)“. Vendar je po mojem mnenju tako razumevanje navedene sodbe napačno, kot sem pokazal že v sklepnih predlogih v zadevi Lippens in drugi.[33]

54. Res je, da je mogoče neposredno izvršitev iz člena 17 Uredbe št. 1206/2011 opraviti le prostovoljno,[34] v nasprotju s postopkom posredne izvršitve, v katerem so v skladu s členom 13 te uredbe mogoči prisilni ukrepi. Ne glede na to pa lahko osebe, ki jih izvedenstvo zadeva, soglašajo s tem, da se spontano podvržejo temu ukrepu in sodelujejo z izvedencem, čeprav se zdi, da v sporu v glavni stvari, kar zadeva družbo ProRail, ni tako.

55. Merilo, ki je po mojem mnenju odločilno za presojo, v katerih primerih mora sodišče države članice Uredbo št. 1206/2001 obvezno uporabiti, je potreba tega po sodelovanju, vendar ne strank v postopku, ampak javnih organov druge države članice, v kateri je treba izvesti izvedenstvo.

56. Tako bi bilo treba po mojem mnenju razlikovati med tem, ali izvedenec, ki ga je določilo sodišče države članice, glede na presojo *in concreto* navedenega sodišča mora uporabiti javna pooblastila organov druge države članice ali ne.

57. Če je izvedenec v položaju, ko je zadolžen za izvedbo preiskave in izpeljavo tehničnih sklepov pod pogoji, ki so dovoljeni vsakomur, ker se nanašajo na javno dostopne stvari, podatke ali kraje, menim, da ni treba, da se tako pridobivanje dokazov izvede po postopku iz člena 17 Uredbe št. 1206/2001. Mogoče je namreč, da se Uredba št. 1206/2001 ne uporablja za ukrepe, ki ne zadevajo suverenosti države članice, v kateri je treba pridobiti dokaze, in ki torej ne zahtevajo pomoči lokalnih sodnih organov. V tem primeru gre po mojem mnenju samo za možnost uporabe mehanizma sodelovanja po

27 — „Splošno se pridobivanje dokazov ne sme zahtevati, če sodišče države članice želi, da izvedenec preiskavo izvede v drugi državi članici. V tem primeru lahko sodišče te države članice izvedenca določi neposredno, ne da bi bilo potrebno dovoljenje ali predhodna obveščenost druge države članice.“

28 — Navedene določbe v nasprotju z drugimi ni bilo v predlogu Parlamenta za spremembe v njegovem poročilu z dne 27. februarja 2001 o navedenem nemškem predlogu, v povzetku obrazložitve katerega je navedeno samo to, da „člen 1(3) določa, da se uredba ne uporablja, če sodišče države članice želi, da izvedenec preiskavo izvede v drugi državi članici. V tem primeru lahko sodišče te države članice izvedenca določi neposredno, ne da bi bilo potrebno kakršno koli dovoljenje“ (dokument zadnje obravnave 298.394, A5-0073/2001, str. 10, točka 1.3.1).

29 — Mnenje Ekonomsko-socialnega odbora, objavljeno 11. maja 2001 (UL C 139, str. 10).

30 — Mnenje Parlamenta po edini obravnavi, izdano 14. marca 2001 (A5-0073/2001, UL C 343, str. 184).

31 — Svet je to spremembo predvidel že v spremenjeni različici predloga uredbe, objavljeni 16. marca 2001, ne da bi navedel razloge za zadevno črtanje (6850/01 JUSTCIV 28, str. 7).

32 — Navedena zgoraj.

33 — Glej točko 36 mojih zgoraj navedenih sklepnih predlogov.

34 — V skladu z odstavkom 2 navedenega člena 17.

navedenem členu 17. Če sodišče, ki odredi izvedenstvo, oceni za primernejšo uporabo nacionalnih postopkovnih pravil, lahko ta mehanizem uporabi, vendar k temu ni zavezano in se mu lahko odreče, kadar ne potrebuje sodelovanja in prisilnih pooblastil države članice kraja, kjer je treba izvesti naložene naloge.

58. Komisija v stališčih, ki jih je predložila Sodišču, prav tako jasno meni, da cilj Uredbe št. 1206/2001 ni *a priori* izključiti ali naložiti določeno obliko ali način pridobivanja dokazov. Na podlagi tega utemeljeno sklepa, da mora biti sodišče države članice prosto pri odrejanju izvedbe izvedenstva v drugi državi članici, ne da bi sledilo postopku iz člena 17 navedene uredbe, torej brez zaprosila za pomoč organov druge države članice, „če“ izvedba tega dela izvedenstva ne zahteva sodelovanja organov države članice, v kateri ga je treba izvesti.

59. Če pa izvedenec za izpolnitev svojih nalog potrebuje dostop do objektov, podatkov ali nejavnih krajev, mu morajo pri tem pomagati organi druge države članice. V tem primeru, ko gre za izvrševanje sodnih pooblastil z učinkom navzven, to je na ozemlju druge države članice, pa je treba obvezno uporabiti postopek neposredne izvršitve [35] iz člena 17 Uredbe št. 1206/2001, da se lahko zagotovijo sodelovanje zaprošene države članice in koristi od vseh značilnosti oblasti, ki iz tega sledijo. [36]

60. Menim, da je tako v okoliščinah, kot so te v sporu v glavni stvari. Dostop do objektov železniškega omrežja, ki je gotovo omejen v skladu z zakonskimi in drugimi predpisi, med drugim zaradi urejanja prometa in predvsem varnosti, zahteva uporabo javnih pooblastil. Tudi če družba ProRail lahko uporablja to omrežje kot upravitelj zadevne infrastrukture, morebitno soglasje te družbe zasebnega prava [37] ne zadostuje, glede na javnopravni značaj dejanj, potrebnih za izvedbo takih nalog. Ker belgijska sodišča po mojem mnenju potrebujejo soglasje nizozemskih sodnih organov za to, da se lahko izvedencu odrejene naloge izvedejo neposredno na ozemlju Kraljevine Nizozemske, menim, da je bilo v tem primeru treba uporabiti mehanizem sodelovanja iz člena 17 Uredbe št. 1206/2001. [38]

61. Če Sodišče sprejme razlago, ki jo predlagam, ni nevarnosti izgube polnega učinka člena 17 Uredbe št. 1206/2001. Ugotavljam, da družba ProRail trdi, da sprejetje navedene uredbe ne bi imelo smisla, če države članice ne bi bile z njo zavezane. Vendar menim, da bi bila problematika ob takem razumevanju izkrivljena. Uredba št. 1206/2001 je resda zavezujoča, vendar izključno na področju, na katerem se uporablja, in sicer je po mojem mnenju uporabljiva samo v primerih, ko je sodelovanje organov druge države članice dejansko potrebno za zagotovitev ali izboljšanje pridobivanja dokazov in zato sodišče države članice zanj zaprosi.

62. Menim, da bi bilo tako stališče, kot ga navaja družba ProRail, da zaradi uveljavitve Uredbe št. 1206/2001 od takrat naprej brez sistematične uporabe mehanizmov iz navedene uredbe ni več mogoče določiti izvedencev, zadolženih za izvedbo preiskav v tujini, napačno in bi vodilo celo v nasprotno smer. Namen Uredbe št. 1206/2001 namreč ni omejevanje možnosti ukrepanja

35 — Sodišče, ki je zaprosilo, lahko namesto tega uporabi postopek posrednega pridobivanja dokazov iz člena 10 in naslednjih Uredbe št. 1206/2001, če samo absolutno ne želi pridobiti dokaza.

36 — V skladu s študijo o uporabi Uredbe št. 1206/2001, ki je bila leta 2007 pripravljena na zaprosilo Komisije (dostopna v angleščini na tem spletnem naslovu: http://ec.europa.eu/civiljustice/publications/docs/final_report_ec_1206_2001_a_09032007.pdf), čeprav člen 17(3) navedene uredbe dovoljuje določitev izvedenca, ki predstavlja sodišče, ki je zaprosilo, pa „when it comes to determining who can take evidence it should be borne in mind that in those cases where the presence of a judge is required, if the judge of the requesting State does not agree to travel to the other Member State, he will need to ask for the foreign court's help“ (str. 88, točka 4.1.10.2).

37 — Njeno soglasje bi lahko bilo dano pod pritiskom možnosti, da bi belgijsko sodišče, ki bi odločalo o vsebini spora, nato iz nesodelovanja te stranke izpeljalo negativne posledice. Glej po analogiji točko 64 mojih sklepnih predlogov v zgoraj navedeni zadevi Lippens in drugi.

38 — Toliko bolj, ker obstaja nevarnost prekrivanja preiskave izvedenca v civilnem postopku, kot je obravnavana zadeva, in preiskave specializiranega organa, ki je za resne ali potencialno resne nesreče določen v členih od 19 do 24 – predvsem členu 20(2)(a) – in prilogi V Direktive 2004/49/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o varnosti na železnicah Skupnosti ter o spremembi Direktive Sveta 95/18/ES o izdaji licence prevoznikom v železniškem prometu in Direktive 2001/14/ES o dodeljevanju železniških infrastrukturnih zmogljivosti, naložitvi uporabnin za uporabo železniške infrastrukture in podeljevanju varnostnega spričevala (Direktiva o varnosti na železnici), UL L 164, str. 44.

nacionalnih sodišč na področju pridobivanja dokazov z izključevanjem drugih metod preiskave, ampak nasprotno krepitev teh možnosti z zagotovitvijo druge možnosti, ki spodbuja sodelovanje med temi sodišči, kadar je treba, to je kadar obravnavno sodišče oceni, da bi bil postopek po tej uredbi najučinkovitejši.

63. Taka možnost izbire izhaja med drugim iz tega, da se v skladu s členom 21(2) Uredbe št. 1206/2001 [39] med državami članicami še naprej uporabljajo mednarodne pogodbe, če omogočajo „še bolj“ učinkovito pridobivanje dokazov kot mehanizmi v skladu z njo, pod pogojem, da so združljive z navedeno uredbo, kot sem ugotovil že v sklepnih predlogih, predstavljenih v zgoraj navedeni zadevi Lippens in drugi.

64. Dodajam, da je ta funkcionalni pristop k razlagi členov 1 in 17 Uredbe št. 1206/2001 skladen s konceptom, ki je bil sprejet v kasnejšem aktu, in sicer Uredbi (ES) št. 861/2007 o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti, [40] katere člen 9 določa, da sodišče določi načine izvajanja dokazov in obseg dokazov, ki so potrebni za sodbo v okviru pravil, ki se uporabljajo za dopustnost dokazov, in da mora v skladu s tem izbrati najpreprostejši in najmanj obremenilen način izvajanja dokazov. Menim, da bi se morala Uredba št. 1206/2001 uporabljati na enak način.

V – Predlog

65. Na podlagi navedenega predlagam, naj Sodišče na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložilo Hof van Cassatie, odgovori:

Člena 1 in 17 Uredbe Sveta (ES) št. 1206/2001 z dne 28. maja 2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da lahko sodišče, kadar naloži izvedensko preiskavo, pri kateri je treba naloge izvajati deloma v državi članici, v kateri je sodišče, deloma pa tudi v drugi državi članici, izbira med tem, da izvedenca zaradi neposrednega izvajanja zadnjenavedenih nalog določi bodisi z uporabo postopka neposredne izvršitve s strani sodišča, ki je zaprosilo, v skladu z navedenim členom 17, bodisi brez uporabe določb navedene uredbe, če za izvedbo tega dela izvedenstva ni potrebno sodelovanje organov države članice, v kateri bi ga bilo treba izvesti.

39 — Glej tudi uvodno izjavo 17 iste uredbe.

40 — Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 (UL L 199, str. 1). V uvodni izjavi 20 navedene uredbe je navedeno tudi, da bi moralo „[s]odišče […] uporabiti najpreprostejši in najcenejši način izvajanja dokazov“.